

HEBRAISKE BØGER MED SØLVBIND

AF

R. EDELMANN

Under medvirkning af HOLGER JACOBSEN

Det kongelige Biblioteks judaistiske afdeling rummer blandt sine talrige skatte, der omfatter alle grene af jødisk bogkunst, også fire „sølvbind“, af hvilke et (no. 3) fandtes i bibliotekets ældre bestand, medens de tre andre (no. 1, 2 og 4) er erhvervet i den sidste halve snes år. Det drejer sig om fire værker, hvoraf guldsmedemester Holger Jacobsen har været så elskværdig at meddele biblioteket en fagmæssig beskrivelse. For dette store arbejde skal der her siges ham den bedste tak.

No. 1. Seder ha-tēfillōt mikkol ha-šānāh kēminhag pōlīn... Amsterdam, trykt hos Herz Levi Rofe og hans svigersøn Kosman, [5]520 i kronogram (= 1760), 8°, 184, 165, 144 bl. Det er en hebraisk bønnebog, som indeholder de liturgiske bønner for hele året efter den „polske“ (d.v.s. de central- og østeuropæiske jøders) ritus samt Davids salmer, begge dele forsynet med jødisk-tysk oversættelse. Endelig omfatter bogen også en samling bønner på jødisk-tysk til forskellige lejligheder i en jødisk kvindes liv, såkaldte Tēhinnōt. Denne udgave af bønnebogen er således specielt beregnet for kvinder, hvilket også udtrykkeligt fremhæves på jødisk-tysk på titelbladet.

Bindet omkring denne bog er et svært sølvpladebind, som ifølge Emil Hannover, Kunstfærdige gamle Bogbind indtil 1850 (1907), s. 105, hvor en fotografisk gengivelse er aftrykt, er ca. 100 år ældre end bogen og fremstillet i Tyskland. Selve bogen er 18×11 cm, medens bindet er 20×12, således, at foreringen bliver 0,8 cm foroven, 1 cm på siden og 1,2 cm forneden. Bogen er stærkt beskåret, jfr. nedenfor under 2.

Bindet består af et indvendigt glat sølvbind, som er lagt udenom bogens bind med permer af træ. Ryg og sider er forbundet med syv charnier'er, hvoraf de to yder- og to mellemcharnier'er er fastloddede til ryggen og tre mellemcharnier'er til siderne. Til det glatte bind er

Fig. 1. Hebraisk bønnebog, Amsterdam 1760. Sølvbind, 17. årh. 20 × 12 cm.

fastgjort et ydre bind ved hjælp af nitter, som går helt igennem alle tre sølvlag og hele permen. Det ydre bind består af en ret højt opdrevet og omhyggeligt ciseleret plade, som er gennembrudt efter mønstret mellem en ydre ramme og en glat midtermedaillon. Rammen har form af en bort bestående af to treflignede blade, som vokser ud fra en lille rund halvpukkel. Imellem bladenes spidser findes en lidt større halvpukkel.

Medaillonen er oval, let buet, med en laurbærbort i kanten. Mellemrummet imellem ramme og medaillon er udfyldt af slyngværk af blade og blomster i den gængse tulipanstil, særdeles levende og elegant og efter samme fortegning for og bag, kun med naturlige små afvigelser.

Den ydre ryg har ikke nogen egentlig ramme, men er kun opdrevet med slyngværk og blomster, svarende til sidernes. For begge ender af den indre ryg er fastloddet en graveret, gennembrudt plade, som en slags afstiver eller beskytter af bindet. Den er udformet som et acanthusblad i midten med et lignende i profil på hver side.

På siderne af det indre bind er fastloddet to sæt ydercharnier'er til to spænder, som fastholdes til venstre perm af en stift igennem spændets mellemcharnier; opslaget i en hebraisk bog er jo fra højre til venstre. For yderenden af spændet er mellemcharnier'en kun godt halv, således at den lukker over en stift gennem højre perms ydercharnier. De tre charnier'er er regelret og fagmæssigt stiftede, men på de nederste på venstre perm er stiften faldet ud og erstattet af en bid jerntråd, som er bukket om for enderne. Selve spændet består af en glat rektangulær plade med en profileret forstærkning for hver ende opimod charnier'erne. Over selve lukket er yderligere loddet en forstærkning i form af et trefliget blad. På ydersiden af den glatte plade er pånitted et ornament, udfilet – eller støbt – og ciseleret, i form af en acanthusplante bestående af tre blade forneden, to lidt smallere og endelig tre lidt smallere og spidsere som afslutning. Midt på de øverste kanter af det indre bind er fastloddet et kraftigt rundt øsken, formentlig til kæde eller silkesnor, som bogen blev båret i. Selve bogen er forsynet med kunstfærdigt ciseleret guldsnit på alle tre sider. Forsatsen er gyldenpapir med rødt blomstermønster.

Dette bind erhvervedes 1952 fra nu afdøde frøken Rigmor Adler. Det har oprindeligt tilhørt bankier D.B.Adler og er muligvis identisk med nr. 1222 i: Industriforeningen i Kjøbenhavn. Jødisk Udstilling Januar 1908. Kjøbenhavn (1908), s. 79. Den dér som ejer anførte B.Adler er vekselerer Bertel Adler, en søn af D.B.Adler.

No. 2. Samme bog som 1. Bindet er af fløjl med filigranbesætning. Fløjlet er af en dyb rød farve, højrød på de steder, hvor luven er noget slidt ved berøring. På ryggens kanter er luven helt afslidt. Bogens størrelse er $18,3 \times 11,5$ cm og bindets $19,5 \times 12$ cm.

Besætningen er ens for og bag og består af en midtercartouche, fire rosetter, fire hjørner og to spænder. Midten består af et ret højt stampet (eller opslået) hjerte, som er kraftigt forgyldt. På begge sider af bindet har hjertet en påfaldende jævn flade, størst på venstre perm, som må

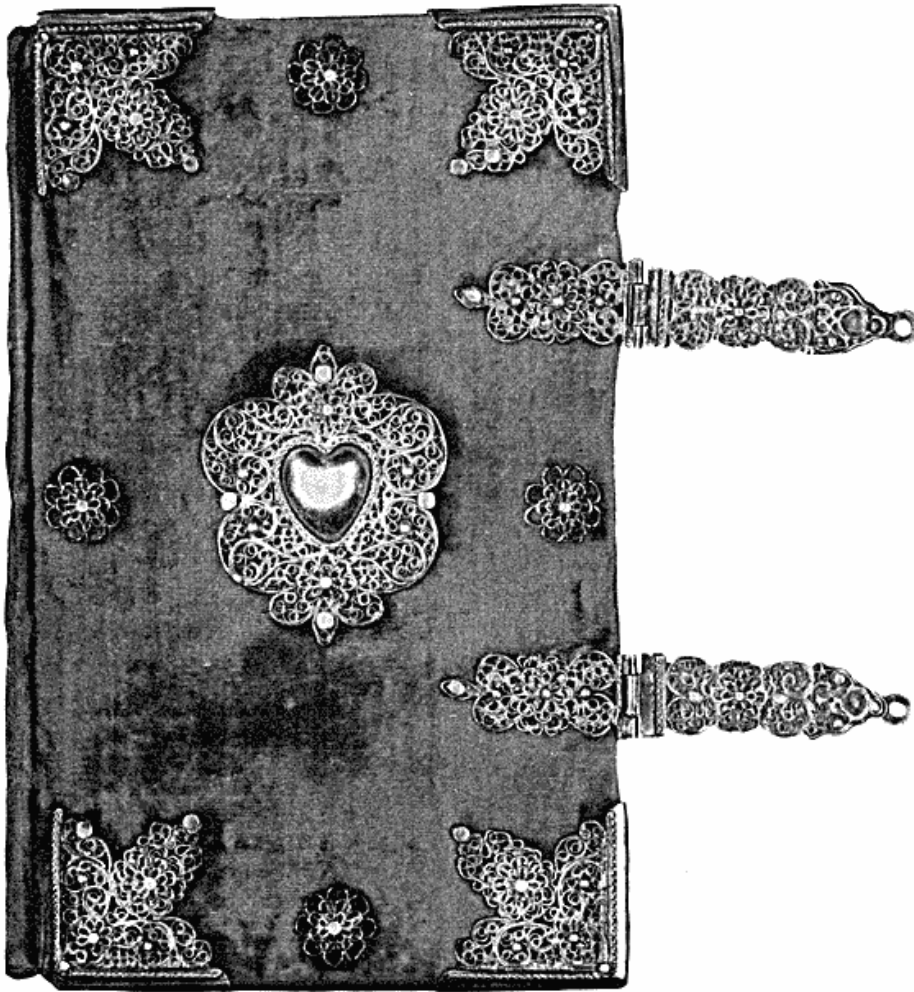

Fig. 2. Hebraisk bønnebog, Amsterdam 1760. Rødt fløjlsbind med filigranbesætning, omkr. 1800. 19,5 × 12 cm.

formodes at være fremkommet ved tryk og slid, formentlig først som en bule, hvis ydre kanter er slidt ned, til der er opstået en flade. Herpå tyder den omstændighed, at forgyldningen er bevaret på midten af fladen, men afslidt mod kanten. Det er dog sandsynligt, at hjertet gennem tiden er blevet opfyldt. Hjertet er større end åbningen i cartouchen og fastholdes således mellem denne og bindet. Midten dannes af en hjerteformet ramme af dobbelt snoettråd, d.v.s., først er to glatte sølvtråde snoet sammen til en almindelig snoettråd, og derpå er to sådanne igen snoet sammen således, at rammen består af fire glatte tråde ialt.

Udenom rammen er grupperet et system af snirkler af glat firkantet tråd, der danner hovedkonturerne. Mellemmrummene mellem disse konturtråde er udfyldt af ret stereotype snirkler af meget tynd snoettråd, som er let fladvalset og står på højkant, men dog som helhed er lavere end konturerne. Alt er selvfølgelig loddet sammen. Selve hjerterammen ligger oven på snirklerne; det samme gør fire kørner (små kugler) og to rosetter. Disse er anbragt over og under hjertet og består af en ydre krans bestående af otte pæreformede buer med spidserne indefter (som radier). Ovenpå denne krans er anbragt en mindre tilsvarende med en fladfilet kørn i midten. De fire kørner danner „hoved“ i fire af snirklerne. Midt for hver af bindets kanter er anbragt en roset som i cartouchen, men med en større buekrans under anbragt således, at den indre rosets buer er ud for indskæringen imellem to af de ydre buer.

Hjørnerne består af en glat, buet vinkel af sølvblik, som griber udenom bindet. På vinklens indre rand er påloddet en opretstående kant af glat, fladvalset tråd og langs denne en dobbelt snoettråd som i hjerterammen. I selve hjørnet er ovenpå disse tråde loddet en fladfilet kørn. Fra trådvinklen udgår – støttet af det smalle, glatte stykke – et snirkelsystem i lighed med cartouchens. Yderkonturen er nærmest karnisformet – konkav – og i midten er tilføjet en ottebladet blomst, uden på denne en halv seksbladet blomst, og begge tilsammen danner en mod bogens midte fremspringende pynt. Ovenpå blomsten er anbragt en roset som i cartouchen og indenfor i snirklerne en lille enkelt roset som den allerinderste af de andre samt to runde kørner. Mod ryggen afsluttes de pågældende vinkelstykker af snoettråden.

Spænderne fastholdes af beslag, hvis midte dannes af en blomsterroset som hjørnernes med tilstødende snirkler. Selve spændet er af glat sølvblik, som følger filigranmotivets yderlinier. Hovedmotivet er en gentagelse af beslaget på bindet, som har to ydercharnier'er, hvorimellem spændets charnier er faststiftet. Denne mellemcharnier er fastloddet til spændet med en kort forstærkning, der afsluttes af en snoettråd som de øvrige. Derpå følger filigranmotivet med en forlængelse med et hul beregnet på at lukke over en tap, som er fastloddet på højre perms beslag. Det synes dog, som om spænderne oprindeligt har siddet på en lidt tyndere bog, idet de er blevet forlængede lidt på følgende måde: En stående kant af sølvblik af samme tykkelse som konturtråden er bukket således, at den nøje følger udenom på spændernes spidse del. Denne kant er loddet ovenpå en sølvplade, der følger dens kontur, men i den spidse ende står den udenfor som en rund plade med et hul i. Dette hul lukker nu over tappen i højre perm, medens det oprindelige er lukket af pladen neden-

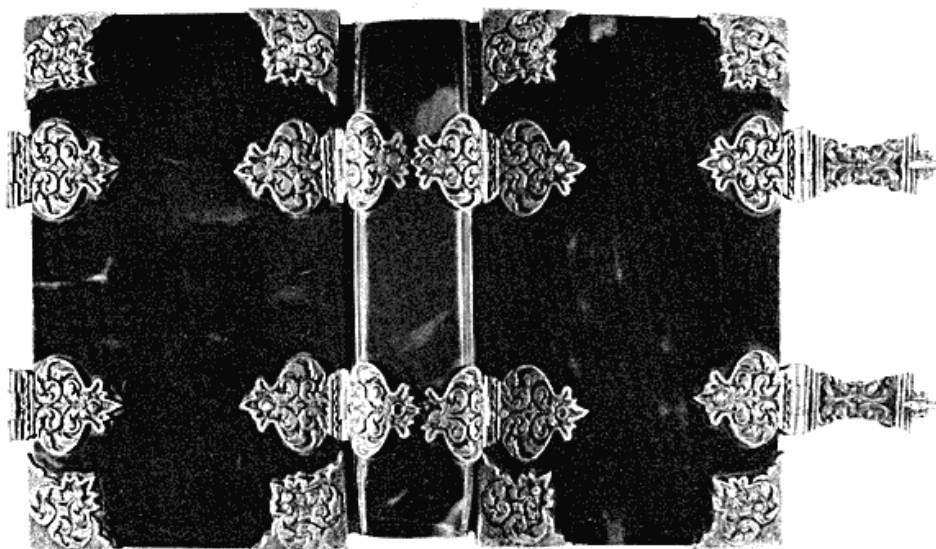

Fig. 3. Hebraisk bønnebog, Amsterdam 1702. Samtidigt skildpaddebind med sølvbeslag. 10 × 6 cm.

under, idet hele forlængerstykket er skubbet ind under det oprindelige spænde og fastholdes til dette med tre nitter.

Da filigran i sig selv har en tendens til at være stereotyp, er det vanskeligt at sige noget om arbejdets alder. Dog virker det umiddelbart 1700-tals. Da alle konturer er symmetriske, kunne det tyde på Régence eller Louis XVI, vel nærmest det sidste, selv Empire kan dog ikke udelukkes.

Bogen har ciseleret guldsnit, og forsatsen er valsetryk-papir med vandrette, aflange, hvide firkanter på rød bund. Brugen af dette papir, som ifølge Anker Kyster: Kulørt Papir til Bogbind (Bogvennen, 1928, s. 62), blev benyttet her i Danmark mellem 1840 og 1870, tyder på, at bogen har fået dette bind indenfor den nævnte periode, muligvis i 1860'erne. Bogen har tilhørt etatsråd Martin Goldschmidt (1839-1904), som blev gift 1867. Muligvis er bogen i den anledning blevet forsynet med dette fløjlsbind og har fået påsat filigranbesætningen, som efter alt at dømme oprindelig stammer fra en ældre, kristelig salmebog eller bibel, og er benyttet som brudegave. Det kgl. Bibliotek modtog bindet som testamentarisk gave fra dødsboet efter etatsråd Goldschmidt's datter, frøken Mary Louise Goldschmidt, i juli 1960.

No. 3. Seder tēfillōt keminhag sēfardīm . . . Amsterdam, trykt hos Immanuel Athias [5]462 i kronogram (= 1702), 12°, 191, 88 og 24 upag.

blade. Bindet indeholder den hebraiske bønnebog efter den sefardiske (d.v.s. de fra Spanien og Portugal stammende jøders) ritus samt en kalender over det jødiske år spændende fra 1702 til 1715 på hebraisk og portugisisk med et titelblad på portugisisk: *Calendario de Ros-Hodes, fiestas y ajunos que los Hebreos celebran cada anho* (Kalender over ny-månedstage, fester og fastedage, som jøderne fejrer hvert år).

Bogen er forsynet med et skildpaddebind med støbte og eftercisererede sølvbeslag, ens for og bag. Hovedmotivet kan måske sammenlignes med et stiliseret hyacintløg med tre større spirer med to små imellem, stående på en fod, som består af en lige stribe med en bølgelinie under. Denne fremkommer ved, at man slår en rund puntzel ned i forbandt om en tænkt midterlinie hver anden gang på hver side. Vender man løget på hovedet, udspringer der fra hver af de yderste spirer en kraftig blad-snrinkel ombukket indefter, så de mødes på midten, vel nærmest en acanthusvolut i profil. Fra en lille runding inden for midterspiren udspringer en slags acanthusplante med to udadvendte blade i profil og et lille i midten en face. Hermed er hele løget elegant og velafbalanceret udfyldt.

Der er på hver side af bindet fire hjørner, hvor løgmotivet er placeret således, at spirerne vender indad i diagonalen, og resten er karnisformet. Der er ingen fod under løget, og de udenfor liggende dele af hjørnet er matterede med puntzel. Til den støbte forside er loddet en glat bagside med en opslået stående kant, som giver plads til permen. Hjørnerne er åbne mod ryggen, ligesom ved no. 2, og de fastholdes alle af en nitte, som går igennem den lille plantes runding. Ryg og side holdes sammen af to beslag, hvert bestående af et løg med fodstykkerne mod hinanden. På ryggens beslag er fastloddet to ydercharnier'er, på sidens beslag en mellemcharnier, som er stiftet sammen. Beslagene mødes på ryggen fra hver side således, at man har måttet afkorte midterspiren lidt.

Bindet holdes lukket af to spænder. Her er ydercharnier'erne loddet på beslagene, og lukningen er som på no. 1 (ovenfor). Selve spændet er smallere på midten, og ornamenteringen består af to acanthusplanter med rodstykkerne mod hinanden. Løgene på hjørnerne er mindre end de andre, men alle er støbt efter samme model inden for hvert sæt. Beslagene er formentlig jævaldrende med bogen.

Bogens størrelse er $9,2 \times 5,3$ cm og bindets 10×6 cm. Snittet er forgyldt på alle tre sider, og til forsats er brugt kammarmorert papir med snegle i forskellige farver. På højre perms inderside er påklæbet et ex-libris med navnet Robert Chambers under et adelsvåben. Det drejer sig om Sir Robert Chambers, 1737-1803, en i sin tid kendt engelsk jurist, som i

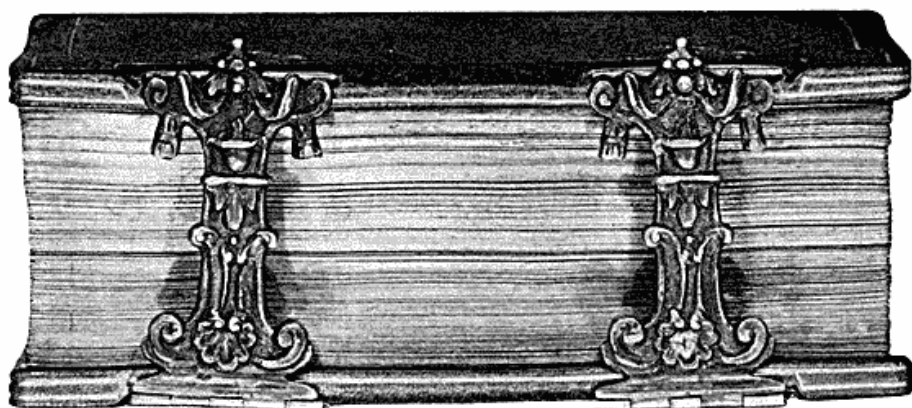

Fig. 4. Hebraisk bønnebog. Pergamenttryk, Bologna 1537. Nyere bind af grønt maroquin, i gammel stil, med håndforyldning og med spænder af sølv fra det 16. årh.(?).
15,5 × 10 cm.

mange år var dommer i Bengalen. Han var en stor bibliofil og havde samlet et omfattende bibliotek, hovedsagelig bestående af orientalsk litteratur, håndskrifter og tryk. Efter hans død blev hans bogsamling solgt, og hans samling af sanskrit-håndskrifter blev købt af det kongelige bibliotek i Berlin (det nuværende Deutsche Staatsbibliothek). Det her beskrevne bind kan Chambers have erhvervet i London, hvor der siden Cromwell's dage fandtes en stor menighed af sefardiske jøder. Desværre lader det sig ikke gøre at konstatere, hvornår bogen er indgået i Det kgl. Bibliotek, men den kan være erhvervet i Moldenhawers tid (1788-1823). I bibliotekets tidligere permanente udstilling havde bindet nr. 649.

No. 4. Siddûr šâlem mikkol tēfillôt ha-šânâh. Hebraisk bønnebog indeholdende de liturgiske bønner efter den romerske ritus (d. v. s. den jødiske ritus, der anvendes af menigheden i Rom). Bogen er (som hele oplaget) trykt på pergament i Bologna, hos „Kompagnonerne“ i 1537, 12°, 352, 4 upaginerede blade (se videre nedenfor). Bindet er et moderne, grønt maroquinbind (ca. 50 år gammelt) holdt i gammel stil, med foryldning på ryggen og på siderne samt på permernes inderside. Det er forsynet med to støbte og efterciserede sølvspænder. Disse fastholdes af beslag – anbragt under skindet – som synes at være spidse indefter og eventuelt karnisformet i konturerne. Beslagene på venstre perm har to yder- og en mellemcharnier fastloddet, de på højre perm har en tap, hvorover spændet lukker. Selve spændet må nærmest siges at bestå af en fod, hvorpå er loddet to mellemcharnier'er, hvormed det er faststiftet til venstre perm. På foden står en slags søjle, som forneden i midten har en musling, hvorfra

der til hver side udspringer en snirke. Selve søjlen er kun lidt bredere end muslingen. Fra muslingens overkant rejser sig et par bladsnirkler, omtrent til søjlens midte, hvor de afsluttes med en omdrejning, der rager uden for søjlen. Imellem disse afslutninger findes en lille kørn, over denne et nedadvendende tredelt blad, foroven afsluttet af en tværgående lige vulst, over denne atter en vulst med nærmest en halvpukkel under. Søjlen svejfer nu kraftigt ud og afsluttes af ind- og opadvendte volutter således, at den er lidt bredere end forneden. I midten og højere end volutterne findes en baldakin, hvorfra der hænger et draperi ned i en bue til hver side og op igen imellem baldakinen og volutter, ned bagom for igen at komme frem med et par kvaster. Under baldakinen er der et hul til lukketappen.

Da spænderne er ganske ens i selv små detaljer – bortset fra forskelle, som naturligt fremkommer ved efterbehandlingen – er det givet, at de er støbte. Det nederste spænde har enten været for tyndt, eller det har haft en støbefejl eller lignende. For der har været et hul i muslingens midte, som er lukket ved en plade, der er loddet under som en lap.

Der synes ikke at være noget til hinder for, at spænderne kan være jævaldrende med bogen, men det vil være rigtigst at gøre opmærksom på, at det er særdeles nemt at støbe gamle ting efter, og at sølv er et særligt taknemmeligt materiale at „gøre gammelt“. Arbejdet må som helhed betegnes som ret groft, men heraf kan man ikke drage nogen slutning om alderen i dette tilfælde.

Det er uheldigt, at beslagene er skjult under bindets skind. De kunne eventuelt have bidraget til konstatering af spændernes alder. Imidlertid taler formentlig den omstændighed, at bogen i sig selv er overordentlig vel bevaret, for, at kun det oprindelige bind af en eller anden grund er blevet udskiftet, medens beslag og spænder meget vel kan være overtaget til det nye bind. Dertil kommer, at spændernes længde passer så nøjagtigt til bogens tykkelse, at de må være fremstillet specielt til denne udgave. Der er ikke fjernet noget fra bogen, ligesom der heller ikke er føjet noget videre til, for at spænder og bog skulle kunne passe sammen, bortset fra tre, nedenfor omtalte blade, som ikke forøger bogens tykkelse i nogen nævneværdig grad. I modsætning hertil måtte spænderne i no. 2 forlænges, da de blev overført fra en bog til en anden. Hvis denne formodning holder stik, ville det være et af de yderst sjældne, om ikke det eneste eksempel på udsmykning i ædelmetal på en jødisk bog, der er bevaret fra renaissance.

Bogens snit er forgyldt. Dens størrelse er $15 \times 9,8$ cm, medens bindet måler $15,5 \times 10$ cm. Forsatsen er af pergament. Af de fire, ovenfor no-

terede upaginerede blade synes det ene at være den oprindelige forsats, hvorpå der er en håndskreven dedikation i versform af Menahem da Fanos svigerfader Isak Foa fra Mantua til datteren Eva, som altså var bogens besidder; denne dedikation er omrammet af et dekorativt blad-mønster. På bagsiden af dette blad er med hånden på hebraisk optegnet fire barnefødsler i Menahem da Fanos familie, begyndende med en datter Jentele, som blev født den 9. august 1586. Et femte barn, en dreng ved navn Zidkijahu, født den 16. januar 1597, står opført på et indskudt blad. Senere ejere har fortsat med at notere barnefødsler på indskudte blade, ialt tre. Man kan således konstatere, hvem der har ejet bogen fra 1586 til 1716, idet der på sidste side (blank) er indført på hebraisk, at fru Rica Leoni har købt bogen den 5. februar 1716.

Den førstnævnte ejer, Menahem Azariah da Fano (1548-1620), boede i Mantua. Han var en meget anset talmudlærd og kabbalist, ligesom hans andet barn, Isak, hvis fødsel 1587 også er noteret i bogen. Disse notater er således af særlig interesse.

På bogens næstsidste side under teksten findes en underskrift lydende: Camillo Jaghel 1611 Lugo. Det drejer sig om en af de pavelige censorer af jødiske skrifter, som i det år i byen Lugo (mellem Bologna og Ravenna) godkender bogens videre benyttelse. Se nærmere derom i „Fund og og Forskning“, I, 1954, s. 127. I Det kgl. Biblioteks eje kom bogen i december 1949 ved erhvervelsen af Lazarus Goldschmidts på rariteter og kostbarheder så rige judaistiske bogsamling.

En luksusbetonet udsmykning af bøger af den art, som det her drejer sig om, er, som det siger sig selv, tegn på en vis velstand, der kan iagttages hos visse jødiske kredse i enkelte perioder, for eksempel i det 15. og 16. århundredes Italien, og der er da også bevaret et antal kostbare brugsgenstande af jødisk præg fra den tid. At man også der har givet bøger kostbare bind, derpå tyder et bind som det ovenfor som no. 4 beskrevne. Det er således karakteristisk, at hele oplaget af den her beskrevne bønnebog blev trykt på pergament. Den var altså beregnet som en luksusudgave. Og at det netop var bønnebogen, hænger sammen med den skik, at den unge mand blandt andre gaver forærede sin brud en bønnebog, i nogle tilfælde de fem Mosebøger eller Esters bog, altså bøger til brug ved gudstjenesten i synagogen, i så fint udstyr, som han kunne overkomme. Derfor har de med sølvbind eller på anden måde med kostbart bind udstyrede hebraiske bøger fra senere tid, nemlig fra slutningen af det syttende til ind i det nittende århundrede, næsten alle samme indhold.

I slutningen af det syttende og i det attende århundrede træffes en lignende velstand som følge af den rivende økonomiske udvikling i Europa med den internationale oversøiske handels opblomstring, i hvilken særlig de hollandske, og blandt dem især de sefardiske, jøder havde en stor andel, medens tyske jøder i højere grad virkede inden for de europæiske grænser. De fleste bevarede, kunstnerisk udførte ældre brugs- genstande af jødisk præg stammer da også fra denne periode. I de første årtier af det tyvende århundrede kom der en ny opblomstring, som nu fortsættes dels i Amerika, dels i Israel, hvor der fremstilles mange bind i sølv og filigran af de orientalske jøder, hos hvem sølvsmedearbejdet dyrkes som en ældgammel tradition.

Der kan her peges på en ejendommelighed ved sølvbind, og iøvrigt ved bind, der er forsynet med spænder – og det gælder ikke blot jødiske bøger, der som nævnt slås op fra højre til venstre – at selv om spænderne vel i de fleste tilfælde er anbragt på randen af højre perm, så finder man dem dog i ikke få tilfælde anbragt på venstre perm. For de jødiske binds vedkommende finder man spænderne for det meste anbragt til venstre for opslaget, men dog også ofte til højre. Dette hænger sammen med, at bindene eller beslagene, som vi har set det ovenfor under no. 1 og no. 2, stammer fra ikke-jødiske bøger, eller at de er fremstillet af ikke-jødiske sølvmede, idet guld- og sølvmedehåndværket forekom sjældnere blandt jøderne i Central- og Vesteuropa, medens det var ret almindeligt i Italien og i Orienten. Dog finder man også kunstfærdige arbejder i guld og sølv udført af jødiske håndværkere både i Tyskland og Polen.

Til slut skal fremlægges nogle bidrag til en bibliografi over hebraiske bøger med sølvbind:

- [Udstillingskatalog.] Catalogue of Anglo-Jewish historical exhibition, 1887. Royal Albert Hall. London 1887, s. 143, nos. 2191–2203 (beskrivelser).
 Catalogue de vente de la succession de feu M. D. Henriques de Castro Mz. Amsterdam 1899, nr. 458–473 (beskrivelser).
 Emil Hannover: Kunstfærdige Bogbind indtil 1850. Kjøbenhavn 1907, s. 105 (afbildning).
 Mitteilungen zur jüdischen Volkskunde. Berlin, Jahrg. 1907, s. 76 (beskrivelse).
 Joseph Baer & Co. Lagerkatalog 750. Frankfurt am Main u. å., Tafel 86 (beskrivelse under nr. 623).
 Notizblatt der Gesellschaft zur Erforschung jüdischer Kunstdenkmäler, (Berlin), 1927, Nr. 17, s. 1 (afbildning). – Samme, 1928, Nr. 22, s. 3 ff (beskrivelser). – Samme, 1931, Nr. 28, s. 1 (afbildning) og s. 5 (beskrivelser).
 Artikel „Gebetbücher“ i Jüdisches Lexikon, Berlin 1928, 2. Bd., spalte 910–912 (afbildninger).
 „Menorah“. Jüdisches Familienblatt für Wissenschaft, Kunst und Literatur. Wien-Berlin, 7. Jahrg., 1929, s. 108 (afbildning).

- Die Judaica-Sammlung S. Kirschstein, Berlin. Versteigerung, Hugo Helbing. München 1932, nr. 162-165 (afbildninger på Tafel II).
- A. Yaari: A silver-binding from the D'Italia family (hebraisk), i: Kirjath Sepher, Vol. XV (1939) s. 513 f. (afbildning og beskrivelse).
- Franz Landsberger: A History of Jewish Art. Cincinnati, The Union of American Hebrew Congregations, 1946, s. 270 (afbildning).
- The Universal Jewish Encyclopedia. New York (1948), Vol. 8, s. 46 (flere bind afbildet).
- The Jewish People, past and present. Vol. III. New York, Jewish Encyclopedic Handbooks, (1952), s. 280 (to sølvbind afbildet).
- Chefs-d'œuvre hébraïques de la Bibliothèque Royale de Copenhague. Paris 1952, s. 62, nr. 11.
- Stephen S. Kayser - Guido Schoenberger, editors. Jewish Ceremonial Art. Philadelphia, The Jewish Publication Society of America, 1955, s. 162-164 (med afbildninger).
- [Udstillingskatalog]. Joods Historisch Museum. Amsterdam u. å. (efter 1955), nr. 4, 11, 12, 15, 16, 26 (beskrivelser).
- [Udstillingskatalog]. Art religieux juif. Exposition. Musée d'art juif, Paris, 1956, s. 22-23, no. 48 (afbildning og beskrivelse).
- [Udstillingskatalog]. Synagoga. Kultgeräte und Kunstwerke von der Zeit der Patriarchen bis zur Gegenwart. Städtische Kunsthalle, Recklinghausen, 3. November 1960-15. Januar 1961. B 70, B 71, B 72, B 75, B 76, B 77, B 78, B 98, B 100, B 101, B 103, B 104.

Et antal hebraiske bøger med sølvbind findes rundt omkring på de jødiske museer i New York, Cincinnati, London, Amsterdam, Jerusalem og andre steder, men der findes ingen trykte kataloger over disse samlinger. Ligeledes er et ukendt antal sådanne bind i privateje rundt omkring i verden, også i Danmark.